

сурци, сички сме терзии, терзии се раждаме отъ майкитѣ си... Хж, въ Сопоть. Работимъ, бодемъ, хиляди игли за пара. Но какъ какъ — искарваме залька... Па нали го рекли? „Зълудо работи, зълудо не стой.“ Колко врѣме видѣхме рахатъ и тамъ? Мина година не мина, отвори се войната, русситѣ минахъ Балкана. Оние сопотненци, като ги хвана бѣсѣ—клисурскиятъ бѣсѣ! „Дайте да се подигнемъ противъ турцитѣ!—Дайте да|срѣщаме казацитѣ съ попове и съ байраци!...“ Азъ—паренъ каша духа — казвамъ имъ: — Стойте бе, налѣгайте си парцалитѣ, царството българско и безъ нашата гюрултия ще стане, слушайте изгорѣлъ човѣкъ!... Кой иска да ти знай? — „Ура, ура, ура!“ Една заранъ, като се рѣче: Бѣгайте да бѣгаме! Сюлеймановата войска напада, полето почернѣло съ башибозуци... Искокнахме, господине, почурапи съ жената. Когато се качихме на Балкана и погледнахме: — що да видимъ? цѣлъ Сопоть пламналъ! Гори, като цигарева книга. Ето ти втора Клисура..

Челото на крѣчмаря се позамрачи отъ тие тежки спомени, гласътъ му сдоби тонъ горчивъ, почти раздраженъ.

Врачката се отвори и единъ ючъ-бунарецъ се показва.

— Добъръ день, Нягуле, какъ си? какво има? попита гостътъ, като показваше желание да влѣзе при насъ.

Нягулъ — това бѣше името на крѣчмаря — се намуси.

— Лошо нѣма — добро да-ще Господъ! Йовке! я виждъ нѣщо ти иска тоя приятель!

Ючбунарецътъ разбра, по тоя студенъ приемъ, че е излишенъ тука и се дръпна.